

# РЕШЕНИЕ

№ 3350

гр. София, 05.07.2011 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 06.06.2011 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова**

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **639** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

*Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 220 от Закона за митниците.*

Образувано е по жалба на „Г. Т. Л.” О., представлявано от управителя Т Н Г против решение № 9600-0630/04.11.2010г. издадено от началника на М. С., с което се определя нова митническа стойност на конкретно посочени стоки по ЕАД 10BG005808H0125001/20.10.2010г. и допълнителни публични задължения в размер на 5 625.74 лева.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен по съображения за нарушение на материалния и процесуален закон при неговото издаване. Конкретните доводи се свеждат до твърдения за неспазване на изискванията за форма на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК – липсват мотиви относно обстоятелствата, породили съмнения у митническите органи, че декларираната стойност на част от стоките е занижена, както и мотиви относно обстоятелствата, въз основа на които е определена новата митническа стойност. Жалбоподателят възразява, че оспореното решение не съдържа фактически основания защо методите по чл. 30, пар.2, б. „а” и б. „б” от Регламент № 2913/92 са неприложими в процесния случай. Липсва описание на идентичните стоки, които са използвани за сравнение при преценката за неприложимост на тези методи. Твърди се, че е нарушена последователността, предвидена в чл. 30, пар.

1 от Регламент № 2913/92 при определяне на митническата стойност съгласно метода по чл. 30, пар. 2, б. „в” от същия регламент. Иска се отмяна на решението. Претендира се присъждането на деловодни разноски.

Ответникът – Н. на М. С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли по съображения, изложени в представените по делото писмени бележки.

*Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:*

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт. По силата на препращащата норма на чл. 220 от ЗМ респективно чл. 243 от Регламент № 2913/92 за създаване МКО решенията на митническите органи подлежат на оспорване по реда на АПК. Видно от отбелязването върху решението, то е връчено на ръка на 07.12.2010г., поради което жалбата на дружеството до съда от 16.12.2010г. е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и като такава е *процесуално допустима*.

Разгледана по съществото на спора и след проверка на оспорения акт съгласно чл. 168 от АПК, настоящият съдебен състав намира, че е *основателна* по следните съображения:

Не е спорно между страните в процеса, че „Г. Т. Л.” О. е осъществило внос на стоки с произход Република Т, оформен с ЕАД 10BG005808H0125001/20.10.2010г. като режим „свободно обръщение – крайно потребление”.

Видно от Протокол № 721/20.10.2010г. за осъществена митническа проверка на внесените от жалбоподателя стоки е констатирано, че те съответстват на декларираните, като са взети мостри за отдел „ТП” на С. М. от стоки по позиции № 13, 39, 64, 67, 69, 87, 88, 93, 95, 38, 44, 45, 51 68 и 72, които са предадени на отдел ТП за уточняване на митническата стойност и ТК /тарифния код/.

С уведомление № 2254/20.10.2010г. на началника на МБ С. Изток от „Г. Т. Л.” О. са изискани документи за нуждите на допълнителна проверка по процесния ЕАД съгласно чл. 178, пар. 4 и чл. 181а от РПМК. Писмото е връчено на 20.10.2010г. на В Г – декларатор, съгласно отбелязването в кл. 54 от ЕАД. В отговор дружеството е представило писмо вх. № 2254/20.10.2010г. с доказателства за определяне на митническата стойност на стоката – фактура, ЧМР, договор за международна покупко-продажба, декларация за търговски кредит. От страна на вносителя – жалбоподател в настоящото производство е посочено, че транспортните разходи са за негова сметка и са включени в цената, подлежаща на плащане. Дружеството е декларирало начина на формиране на цената на вътрешния пазар и обстоятелството, че с фирмата – износител не са свързани лица.

С писмо вх. № 5808-0283/04.11.2010г. е представено становище на Н. отдел „Тарифна политика”, в което се посочва, че след запознаване с представените документи и мостри, отделът е извършил анализ на извадка от М, отчитайки

материалите за изработка, качеството и количеството на внасяната стока и след проверка по метода на отчисленията при продажби на сходни стоки в приблизително същото време на вътрешния пазар на лица, които не са свързани с продавачите е прието, че на основание чл. 30, параграф 2, б. „б” от Регламент 2913/92 и чл. 36, ал. 2, т. 2 от ЗМ може да бъде определена нова митническа стойност на стоките по предоставените мостри, както следва: ст. № 13, 24, 32, 38, 39, 44, 45, 51, 64, 68, 69 и 72. В тази връзка в становището са изброени с номер и дата ЕАД, послужили като база за сравнение. За стоки с № 21, 29, 67, 87, 88, 93 и 95, митническа стойност е определена на основание чл. 30, параграф 2, „в” от същия регламент.

От служебна бележка № 2254/20.10.2010г. и се установяват документите и стоките, въз основа на които е извършен анализа на отдел „Тарифна политика” относно митническата стойност и тарифно класиране по ЕАД 10BG005808H0125001/20.10.2010г.

При тези фактически данни е издадено и оспореното решение № 9600-0602/22.10.2010г. на началника на М. С., в което е възприето становището на отдел Тарифна политика и е определена нова митническа стойност на процесните стоки съответно по метода на чл. 30, пар.2, б. „б” и б. „в” от Регламент 2913/92.

За да пристъпи към прилагане на чл. 30 от регламента, митническият орган е приел, че декларираната митническа стойност на процесните стоки с № 13, 24, 32, 38, 39, 44, 45, 51, 64, 68, 69 и 72, внасяни с ЕАД 10BG005808H0125001/20.10.2010г. не се установява по безспорен начин да е общата платена или подлежаща на плащане цена, поради което не е приета. Направени са изводи за неприложимост на метода за определяне на митническата стойност на стоките по чл. 30, пар.2, б. „а” от Регламент 2913/92 във връзка с извършен анализ на идентични стоки въз основа на извадка от информационната система М. По отношение на стоките с № 21, 29, 67, 87, 88, 93 и 95 е прието, че е неприложим и методът по б. „б” на цитираната разпоредба.

В хода на съдебното производство са събрани като доказателства в превод на български език, съдържащите се в административната преписка износна митническа декларация № 10341300EX502773 от 19.10.2010г., фактури № 142661 и № 142663 от 19.10.2010г. издадени от износителя. Наред с горното жалбоподателят представя и доказателства от счетоводството си за заприходяване на стоката, включително и по нейната стойност, разходен касов ордер № 32/25.01.2011г. за плащане на цената и уведомление от изпращача К, че сумата по фактури 142661, 142663/19.10.2010г. е получена, както и договор за международна покупко - продажба.

С оглед указанията на съда за разпределение на доказателствената тежест в процеса, с молба от 04.04.2011г. ответникът представя преписи от общо 7 броя ЕАД, изброени в мотивите на оспореното решение като информация за сравнение. Не представя посоченото от административния орган ЕАД № 10BG003107H003177. С молба от 06.06.2011г. се представят същите ЕАД, като

подреждането им в съставения опис е разменено.

*При така установените факти*, съдът намира от правна страна, че оспореното решение е издадено от компетентен митнически орган по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗМ, но при липса на мотиви съгласно изискването на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК относно релевантните за приложението на чл. 30 от Регламент 2913/92 и чл. 36 от ЗМ факти и обстоятелства, при допуснати съществени нарушения на процедурата по чл. 102, ал.2 от ППЗМ, респективно чл. 181а, пар.2 от Регламент 2454/93 и при липса на материалноправните предпоставки, предвидени в Митническия кодекс /МК/ на ЕС за определяне на нова митническа стойност по методите, предвидени в чл.30, параграф 2, б. „б” и б. „в” от Регламент 2913/92. Аргументите за това са следните:

Преди всичко в обстоятелствената част на акта не се съдържат никакви конкретни фактически данни, въз основа на които ответникът приема, че декларираната от вносителя митническа стойност на изброените стоки, която съответства на тази от фактурата и митническата декларация за износ не е общата платена или подлежаща на плащане цена на стоките. Такива фактически основания не се съдържат и в становището на Н. отдел Тарифна политика, представено с писмо изх. № 5808-0273/22.10.2010г. В конкретния случай този въпрос изобщо не е изследван от отдел „Тарифна политика”, а направо е определена нова митническа стойност на стоките.

По делото не са налице други данни и доказателства, издателят на оспорения акт да е извършил собствен анализ на представените от вносителя документи и други фактически данни, които да обосновават извод, че договорната стойност на изброените стоки не е реално платената или подлежаща на плащане цена. Позоваването на извадка от системата М и на отделни ЕАД в мотивите на оспореното решение се отнася до използването на методите по чл. 30 от регламент № 2913/92, но не и до наличие на основания за неприложимост на чл. 29 от същия.

За първи път конкретни съображения за обстоятелствата, породили съмнение у митническите органи относно договорената цена на стоките се излагат в писмените бележки на процесуалния представител на ответника в устните състезания в съдебното производство. Тези съображения не могат да служат като фактически основания за издаване на оспорения индивидуален административен акт.

Наред с горното процесното решение не съдържа и конкретни фактически основания относно обстоятелствата, въз основа на които е прието, че методът по чл. 30, пар. 2, б. „а” от Регламент 2913/92 е неприложим по отношение на всички изследвани стоки, а този по б. „б” на цитираната разпоредба – по отношение на стоки с № 21, 29, 67, 87, 88, 93 и 95.

От друга страна не се мотивира от митническия орган въз основа на какви конкретни данни от цитираните ЕАД и системата МИС е изчислена митническата стойност на основание използваните методи по чл. 30, пар. 2, б. „б” и б. „в” от същия регламент за съответната стока. Мотиви в тази връзка не се

съдържат и в представеното от отдел Тарифна политика, становище. От обстоятелствената част на цитираното становище е видно, че при определяне единичната цена на процесните стоки е извършена проверка по „метода на отчисленията при продажба на сходни стоки в приблизително същото време на вътрешния пазар на лица, които не са свързани с продавачите”. Но така описания метод намира своето правно основание в нормата на чл. 30, пар.2, б. „в” от регламента, а не на б. „б”. Приложеното от отдел „Тарифна политика” правно основание по чл. 30, пар.2, б. „б” за определяне стойността на тези стоки съответства на друг метод - „на договорната стойност на сходни стоки продадени с цел износ с местоназначение в Общността и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент, както и стоките, подлежащи на остойностяване”. Последният е описан като приложим метод в мотивите на оспореното решение, но посочените в акта стойности на отделните стоки изцяло съответстват на тези от становището, които са изчислени по другия метод.

С оглед на изложеното, следва да се приеме, че от мотивите на митническия орган не може да се определи анализираната информация от цитираните ЕАД за изчисления по кой метод е използвана и въз основа на който метод от чл. 30 на регламент № 2913/92 в крайна сметка е определена посочената в акта нова митническа стойност на стоките.

Предвид констатираните пропуски в съдържанието на решение № 9600-0630/04.11.2010г. съдът намира, че е налице съществено нарушение на изискването по чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК за мотивираност на акта, което не само ограничава правото на защита на жалбоподателя, но пречатства съдебната проверка за наличие на условията за определяне на митническата стойност по реда на чл. 30 от МКЕС, приложения метод и конкретната стойностна величина на всяка от стоките.

Само на това основание актът, с който е променена митническата стойност на процесните стоки се явява незаконосъобразен и подлежи на отмяна.

Наред с горното в хода на административното производство е допуснато нарушение на чл. 102, ал.2 от ЗМ, респективно на изискването по чл. 181а параграф 2 от Регламент (ЕИО) 2454/93 на Комисията въвеждащ разпоредбите за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 за създаване на Митнически кодекс на Общността. Цитираните норми предвиждат, че когато митническите органи имат съмнения относно определяне митническата стойност на стоките въз основа на тяхната договорна стойност, те могат да изискват допълнителна информация съобразно чл. 178, ал. 4 от регламента, респективно чл. 93, ал.4, т.3 от ЗМ. В случай, че съмненията им продължават митническите органи са длъжни преди да вземат окончателно решение да уведомят заинтересованото лице, по негово желание и писмено за мотивите, на които се основават техните съмнения, като му се предостави реална възможност да отговори. В процесния случай от страна на ответника е поискана допълнителна информация от страна на вносителя с писмо № 2226/15.10.2010г., но не са налице данни и доказателства жалбоподателят да е уведомен, че съмненията са останали и да му

е дадена реална възможност да отговори, каквото е изискването на чл. 181а, пар.2 от Регламент 2454/93г. Действително няма данни дружеството – вносител да е пожелало писмено уведомяване, както е посочено в мотивите на оспореното решение, но това не освобождава митническия орган от задължението за уведомяване въобще. В процесния случай не е извършено и устно уведомяване на заинтересовано лице, което по аргумент от чл. 61, ал.2 АПК да бъде удостоверено с подпис на извършилото го длъжностно лице. Задължението по чл. 181а, пар. 2 е императивно и не е формално. То обезпечава установяването на действителната митническа стойност на стоките, като представлява гаранция за недопустимост на злоупотреба с власт при предприемането на тази процедура от страна на митническите органи.

Оспореното решение е издадено и в нарушение на материалния закон.

При определяне митническата стойност на внасяни стоки нормата на чл. 29 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 за създаване на Митнически кодекс на Общността въвежда принципът на договорната стойност, която е реално платената или подлежаща на плащане цена на стоките. По силата на чл. 30 от регламента, когато митническата стойност не може да се определи съгласно член 29, се прилагат последователно чл. 30, параграф 2 букви а), б), в) и г), докато се стигне до първата от тези букви, по която въпросната стойност може да се определи. Изключение от посочения ред се допуска, ако деклараторът изяви желание букви в) и г) да бъдат разменени по ред на прилагане. Само когато тази митническа стойност не може да бъде определена чрез прилагане на дадена буква, може да се приложи непосредствено следващата буква от реда, установен съгласно този параграф.

От систематичното тълкуване на цитираните норми се налага извод, че необходимо условие за определяне на митническата стойност по реда на чл. 30, параграф 2 от Регламент № 2913/92, приложен от ответника в атакуваното решение, е тази стойност да не може да бъде определена по реда на чл. 29 от същия регламент т.е. да няма доказателства за договорната стойност на стоките, която е платена реално или подлежи на плащане, респективно да са налице доказателства, че действителната цена на стоките, която е договорена или подлежи на плащане от страна на вносителя – купувач е различна от декларираната.

Предвидените в правото на ЕС методи за определяне на митническата стойност на внасяните стоки, условията и последователността при тяхното използване, са заложили и в чл. 35 и чл. 36 от ЗМ. В това отношение националната правната уредба е идентична с тази на чл. 29 и чл. 30 от Регламент № 2913/92.

В процесния случай от съвкупната преценка на представените по делото доказателства – договор за международна продажба на стоки, сключен между Г. Т. Л. О. и турската фирма А, който е рамков във връзка с износна митническа декларация № 10341300EX502773 от 19.10.2010г., фактури № 142661 и № 142663 от 19.10.2010г., дневник за покупки за м.01.2011г., извлечение от счетоводна сметка „Доставчици” и счетоводна сметка „Стоки” на жалбоподателя

за м.01.2011г., стокова разписка за получена стока по процесния ЕАД, счетоводна справка 524/31.01.2011г. за закриване на задължения към доставчик, РКО и уведомление от 31.01.2011г. – се установява, че няма разминаване между договорената и реално платена стойност на внасяните стоки и декларираната от жалбоподателя митническа стойност от 15 800 щатски долара. От така представените доказателства се налага извод, че договорената цена на стоките, която представлява договорната им стойност по смисъла на чл. 29 от Регламент 2913/92 е установена от страна на жалбоподателя. Това е и цената, която е реално платена според представения по делото договор за международна покупко – продажба, РКО и уведомление от 31.01.2011г. Така представените документи, като неоспорени от ответника следва да бъдат кредитирани като годни доказателства, удостоверяващи получено от изпача плащане на цената, посочена като митническа стойност на стоките.

По настоящото дело не са налице други данни и доказателства така посочената цена на стоките да е занижена от Г. Т. Л. О.. Липсват доказателства, включително и такива по линия на международното сътрудничество, че платената цена на стоките в полза на турската фирма – износител е по-висока.

Съгласно чл. 170, ал.1 от АПК в тежест на административния орган е да докаже при условията на пълно и главно доказване условията за прилагане на чл. 30, параграф 2 от Регламент 2913/92. В конкретния случай липсват фактически основания и доказателства в тази насока.

От друга страна не се доказва от страна на ответника и спазването на последователността при прилагане на използваните методи по чл. 30, пар.2, б. „б”, респективно б. „в” от Регламент № 2913/92. Нормата изисква да прилагането на визираните в нея методи да бъде извършено при спазване на определената последователност и когато митническата стойност „не може да бъде определена чрез прилагане на дадена буква, може да се приложи непосредствено следващата буква от реда, установен съгласно този параграф.”

От съдържанието на даденото от отдел „Тарифна политика” становище от 04.11.2010г. се установява, че в процесния случай не е изследван метода по чл. 30, пар.2, б. „а” – „на договорната стойност на идентични стоки”.

Ответникът в мотивите на оспореното решение се позовава на собствен анализ на извадка от системата М, но както се посочи по-горе липсата на конкретни данни, въз основа на които е извършена съпоставката пречат съдебната проверка за неприложимост на този метод по отношение на процесните стоки. Въпреки дадената от съда възможност, извлечение от системата „Т”, респективно М – не се представят по настоящото дело.

За да бъдат приложени методите по чл. 30, пар.2, б. „б”, респективно б. „в” следва по категоричен начин да бъде изключено приложението на метода по б. „а”. В процесния случай обстоятелства, обуславящи неприложимост на този метод по отношение на конкретните стоки не се установяват от страна на ответника в процеса.

Не се доказват и обстоятелствата относно неприложимостта на метода по б. „б”

по отношение на стоки № 21, 29, 67, 87, 88, 93 и 95.

В това отношение в оспореното решение изобщо не са изложени конкретни фактически основания, поради което представените преписи от ЕАД не могат да обосноват спазването и на това изискване. От друга страна, посочените в решението ЕАД не са използвани като сравнителна информация по отношение на втората група стоки.

Съгласно чл. 30, параграф 2, б. „в” от Регламент 2913/92 и чл. 36, ал. 2, т. 3 от ЗМ, когато митническата стойност на стоките не може да се определи по предходните два метода се използва този на отчисленията при продажба на сходни стоки, в приблизително същото време на вътрешния пазар на лица, които не са свързани с продавачите.

В оспорения акт не са налице мотиви и доказателства и за обстоятелството, по какъв начин са извършени изчисленията въз основа на приложените методи по б. „б” и б. „в” на чл. 30, пар. 2 от Регламент 2913/92. По отношение на първия метод липсват каквито и да било фактически данни, кои стоки от посочените в мотивите 8 бр. ЕАД, 7 бр. от които са представени по делото, с кои от процесните стоки са сравнявани. Липсата на мотиви относно характеристиките на стоките по посочените ЕАД препятства съдебния контрол относно наличието на „сходни стоки” по смисъла на чл. 66, ал. 1, т. 4 от ППЗМ, респективно законосъобразността на използвания метод за определяне на митническата стойност на съответните стоки.

По отношение на метода по б. „в”, използван за определяне митническата стойност на стоки № 21, 29, 67, 87, 88, 93 и 95 липсата на мотиви и фактически данни за най-голямото сборно количество сходни стоки предлагани в Общността, също води до незаконосъобразност на определената в решението единична цена на тази стока.

Бланкетното позоваване на изброените ЕАД препятства съдебния контрол относно начина, по който е формирана новата митническа стойност на процесните стоки, чрез използване на избраните методи по чл. 30 от Регламент 2913/92.

Предвид всичко изложено не се установиха в процеса материалноправните предпоставки по чл. 29 от Регламент 2913/92 за определяне на митническата стойност на стоките, посочени в оспореното решение по метода на „договорната стойност на сходни стоки”, респективно по „метода на най-голямо сборно количество” съгласно чл. 30, пар. 2, б. „б” и б. „в” от Регламент 2913/92.

Констатираните съществени нарушения на изискванията за форма и съдържание на акта, допуснатите процесуални нарушения на чл. 181а, пар. 2 от Регламент 2454/93 и нарушението на материалния закон обуславят краен извод за незаконосъобразност на оспорения административен акт и неговата отмяна на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора и предвид направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски ответникът следва да бъде осъден да му заплати сумата от 820 лева, от които 50 лева платена държавна такса за образуване на съдебното



производство, 600 лева договорено и изплатено адвокатско възнаграждение и 170 лева разходи за извършване на преводи на български език на писмени доказателства в хода на съдебното производство. В списъка на разноските от страна на жалбоподателя е посочено, че разходите за адвокатско възнаграждение са в размер на 700 лева, но от приложените договор за правна защита и разходен касов ордер от 01.02.2011г. е видно, че договореното и изплатено възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя е 600 лева, които следва да се присъдят.

*Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АСПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,*

### РЕШИ:

**ОТМЕНЯ** по жалба на „Г. Т. Л.” О., представлявано от управителя Т Н Г решение № 9600-0630/04.11.2010г. издадено от началника на М. С..

**ОСЪЖДА** М. С. да заплати на „Г. Т. Л.” О., представлявано от управителя Т Н Гицова, ЕИК \* направените по делото разноски в размер на 820 лева /осемстотин и двадесет лева/.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

### СЪДИЯ: